

.....

Du är naiv, jag är nog ingenting

”- Vet du om att du skulle kunna gå sönder om jag vidrörde dig? Vet du om hur mycket jag skulle kunna skada dig. Jag skulle kunna förstöra varenda liten del av din vardag som du värdesätter på något sätt, jag hade med en enda enkel handrörelse krossat dig under foten. Liksom bara sådär, helt enkelt, förstörd. Jag hade gjort det ifall jag inte visste att vi var för lika för att klara av varandra. Vi är för svaga för varandra. Vi är för svaga för någon alls. Vi hade blivit bortsållade ifall jorden skulle skära ner på invånare och lämna kvar de med värdighet kvar i kroppen. Vi hade stått där i ledet och skrattat. Vi hade sett gemensamma minnen fladdra fram snabbt framför ögonen som i den där alkoholkörning –nära –döden –i - trafiken reklamen där en kvinna slungades mot en skenande lastbil. Vi hade sett alltihop och skurit sönder varandra på papperskanter, med samma underliga leende. Vi är idioter.

Vet du om det Johan?”

September 2006

Till Johan Dahlqvist sju år, en sida du förträngde för du åkte baklänges in i rummet.

Två studsar i marken. Gråt mot nattduksbord. Du kommer inte ihåg vad som hände men du gråter när du tänker på det. Ifall någon inte ser. Så du låter bli att tänka på det.

Du är uppköpt och lurad. Du lever i en värld som består av Vänersborg och Göteborg. Skara Sommarland tänker du på ibland på sommaren. Du hoppas på riktigt att du är trollkarl. Jag lovar, det är du inte, du har inte gjort skillnad så vitt jag vet.

Du var den som trodde att man skulle ha sårskorpor på knäna för att se ut som en sund sjuåring så du ramlade nog ganska medvetet med cykeln. Inte slog du dig värst hårt, inte tillräckligt för att det inte skulle löna sig. Du gick ut och gick i cirklar utanför fritids när det var dags för rundpingis och du kände redan hemlängtan när du stigit innanför dörrarna. Attack är bästa försvar så du har börjat hugga ganska passivt mot folk, inte genom utbrott utan genom successiv förstörelse. Det trappas upp hela tiden så att knappt någon märker det. Lite till och lite till och lite till.

Du har börjat skolan och är fruktansvärt duktig enligt dig, din mamma och din lärare med den pedantiskt raka luggen. Jag kommer ihåg hur förstörd du blev när du glömt cykelhjälm hemma när du cyklade till skolan, du upptäckte det inte förrän du var i skolan så du cyklade hem och hämtade hjälmen, och sen tillbaka igen. Jag vet om alltihop, du kan inte gömma dig även om jag stängt dig medvetet ute, för mitt eget bästa. Och hur många barn fick för sig att skolka och råkade av misstag göra det dagen man tog klassfoto?

Till Johan tolv år, du kanske har ändrat ditt namn men du kan inte ändra dig själv.

Du har samma sorts vänner som inte är dina vänner, de vill dig inget gott. Du lever mitt i den jävliga barndomen och du är fortfarande riktigt udda. Precis som alla andra är. Du driver på en människa till något

som kan liknas passivt självmord. Att driva någon till självmord är värre än att skjuta någon. Du säger de små sakerna. Du trycker på knapparna så de nästan tänder lampan. Så de sprakar sådär. Du trycker på det sättet i alla. Du väntar på den sista explosionen för att se vilka färger den tar vid.

Du har nog inga vänner fast du börjar få fler bekantskaper och du tror du har en aning om vad kärlek är. Du är lika uppköpt och lurad du är lika liten och rädd. Du är lika smart och allmänbildad för du läser för mycket för att vara tolv.

Du är den som får för dig att lägga lappar i folks jackfickor för att berätta dina innersta känslor för personerna. Vira blåtira och danstävlingar (där ingen fattade hur man avgjorde vem som dansade bäst men de som hångrade längst vann oftast). Det betyder mer än det borde idag.

- Och hur många ur den jävliga barndomen grät på skolläggret?

Till Johan femton år, sluta söka uppmärksamheten du hatar för att du söker den.

Du har förstört så många för att du själv blivit skadad på vägen.

Du är den som svikit dig själv medvetet och den som inte sover om nätterna. Du är den som skriver saker för du tror du kan göra skillnad. Du är den som spelar gitarr i ett zombieliknande tillstånd och tror att du någon dag blir hämtad på rummet av stora bolag med långa Bullens pilsnerkorv- fingrar. Du tror du är vuxen fast du känner dig så jävla liten att du tror luften ska äta upp dig. Tomrummet kanske äter upp dig en dag, det är mer än vad jag vet om. För tom är var du är. Det gör ont i mellangärdet för det inte är fyllt med vitala organ. Det är tomt. Det som bottnar tomheten är en aggression du inte kan förklara. Du skadar de du älskar och hatar de flesta.

Du hatar människor för att de slirar upp fotbollsplanerna med sina mopeder (och du hatar även fotboll). Du hatar människor för att den dumaste vinner när du går högstadiet. Den största apan med byxan längst stoppad ner i sockan vinner. Och du lever med vetskapen om att tro på sig själv är lika med självmord. Om du inte fixar det själv driver någon dig till det.

Du har allas ögon på dig och du älskar det samtidigt som du vill sjunka genom marken och försvinna (för det är svalare i leran än i husen nu när det är juni).

Det är svårt när du sakta viskar i luften att "Du svär att du dör så ta dig härifrån". Hur nära var det? Hur nära kanten stod vi? Hur mycket längtade du efter en kärlek som aldrig kom för att du letade för mycket. Det ledde ingenstans vännen min.

Så ska man sticka ut eller försvinna när du inte orkar med att vara i eliten? Du stack ut.

På ett helt fel sätt.

- Och hur många som tror dom är vuxna grät på balkongen efter Hemsedals första snefylla förutom du?

Jag tror vi länkade ihop med varandra någon gång i slutet av nittioalet när du uppträdde för publik för första gången. Kroppen hann ikapp egot på något sätt.

Så nu står vi här kompis. Vem fan har vunnit något? Vem har plockat hem en högvinst på ditt liv. Du har inte blivit bestulen något, ingen har skadat dig. Du har skadat dig själv med att ge bort allt du äger till ingenting. Förlåt om jag drivit dig till det. Det har nog inte varit min mening men samtidigt är vi båda lika delaktiga i det. Och det här att se snedsteg som erfarenheter vet jag inte om jag är i stånd att tro på än.

Stämbanden måste utvecklas klart för något sånt. Tänk om jag vidrört dig. Jag hade gjort sönder dig.
Ska jag lämna dig bakom mig eller ska jag acceptera att du är jag och jag är du? Vi finns för att vi båda har
funnits. Vi är en och samma person vare sig vi vill det eller inte. Du är naiv, jag är nog ingenting.

Till Johan Blixt 18 år,

Se till att explodera så snart och så högt som bara möjligt.

Förlåt för allt. Förlåt för allting du inte gjort.

Har vi hittat någonting? Mår jag bättre nu?

Nej.

~~Ingen och inget har ändrats, inget kommer bli annorlunda.~~

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan Blixt med Poeter.se id #2869 innehar upphovsrätten